

mile H-ové za převzetí kanceláře, vybrav k tomuto účelu z běžných příjmů kanceláře do konce srpna 1924 přes 80.000 Kč, z čehož vyplynul správný závěr, že koncipient Dr. Jan O. ve skutečnosti provozoval advokátní kancelář zesnulého Dr. Josefa H-e pro sebe. Obviněný Bedřich J. v podání ze dne 12. ledna 1928 výslovně doznal, že svou odměnu jako ustanovený substitut ujednal se solicítátorem kanceláře Antonínem Š-em jako zmocněncem koncipienta Dr. Jana O-a měsíční částkou 2.000 Kč, a podáním ze dne 19. června 1925 vypočetl své příjmy za substitute, t. j. od 21. ledna do 18. prosince 1924 celkem na 23.150 Kč. Tvrzení obviněného Dr. Jana O-a, že jako koncipient advokáta Bedřicha J-y měl od něho pevný měsíční plat, bylo vyvráceno přísěžnou výpovědí solicítátora Antonína Š-a, že se hned po smrti Dr. Josefa H-a účty uzavřely a již dnem 1. února 1924 se otevřelo nové konto pro Dr. Jana O-a, jenž neměl plat koncipienta a příjmů a výtěžků kanceláře pro sebe použil a že ustanovený substitut Bedřich J. na zisku kanceláře účastněn nebyl, přijímaje jen měsíční paušální odměnu, a že kancelářskému personálu byl skutečným šefem Dr. Jan O. Tyto zjištěné skutkové okolnosti plně opodstatňují další závěr napadeného nálezu, že obviněný Dr. Jan O. v době od 21. ledna 1924 do 16. září 1924, než byl zapsán do seznamu advokátů, neoprávněně provozoval advokátní kancelář pro sebe a že ustanovený substitut zemřelého Dr. Josefa H-e, advokát Bedřich J., byl s tím srozuměn a podporoval, ano kryl svým jménem nepřipustný výkon advokacie Dr. Janem O-em. Ve vyličeném chování obviněných právem spatřuje napadený nálezu u obou nejen hrubé porušení povinností povolání, nýbrž i jednání, poškozující velmi citelně čest a vážnost advokátního stavu, jichž dbáti jim ukládá advokátní řád v § 10 odst. druhý. Jest proto výrok kárné rady, jímž byli obvinění uznáni vinnými kárnými přečiny jednak porušení povinností povolání, jednak zlehčení cti a vážnosti stavu, prokázanými skutkovými okolnostmi, s hlediska i objektivní i subjektivní podstaty plně odůvodněn, a vývody odvolatelů nemohly zvíklati přesvědčení odvolacího soudu o vině obou obviněných, při čemž jest lhostejno, jaké právnické úkony každý z obou obviněných v kanceláři obstarával, an podle zjištění napadeného nálezu advokátní kancelář provozoval koncipient Dr. Jan O. pro sebe a též doznal, že hned po smrti Dr. Josefa H-a koupil kancelář od vdovy Ludmily H-ové pro sebe a že z příjmů kanceláře použil 80.000 Kč na uplacení kupní ceny za kancelář, tedy výhradně v zájmu vlastním. Bylo proto odvolání obviněných do výroku o vině jako nedůvodné zamítnuto.

Čís. 70 dis.

Nejde o zmatečnost pokud se týče o podstatnou vadu řízení, nebyla-li zachována lhůta § 40 kárn. stat., ani, byla-li obviněnému odepřením nahlédnutí do spisu odňata možnost podati návrhy, by bylo řízení doplněno, ani, nebyla-li obviněnému před kárným jednáním dána příležitost, by se vyjádřil o obvinění, ani, přihlížela-li kárná rada k pozměňujícímu návrhu návladního komory.

Poškození cti a vážnosti stavu neslušným chováním advokáta ke kolegům.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Ds I 14/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl v neveřejném sedění ani odvolání Dr. Rudolfa L-a, ani odvolání (stížnosti) Dr. Kurta L-ho z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze z 2. dubna 1928, jímž byl i ten i onen uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

I. K odvolání Dr. Rudolfa L-a: Zákon nespojuje s nedodržením osmidenní lhůty § 40 kárn. stat. žádné následky; nedodržení této lhůty samo o sobě nemá pro průběh řízení do rozhodnutí a na obsah rozhodnutí významu; obviněný nemá proto příčiny, napadati kárný nález pro zmatečnost ani pro podstatnou vadu řízení z důvodu, že řečená lhůta nebyla v jeho případě zachována. Rovněž není zmatečností, byla-li obviněnému odepřením nahlédnouti do spisu odňata možnost, podati návrhy, by řízení bylo doplněno. Obviněnému bylo zůstavěno, by své návrhy učinil neb opakoval při jednání před kárnou radou, což opominul. S vývody odvolatelovými o usnesení kárné rady, vyloučení řízení o tom, zda odvolatel přijal úplatek za vyrovnaní věci s Dr. Juliem G-em pro přestupek § 411 tr. zák., netřeba se obšírněji obírat, protože vyloučení bylo účelným k zabránění průtahů v řízení o projednávaném případě, o výstupu v soudní budově z 21. května 1927, kteréžto řízení těsně souvisí s řízením proti oběma spoluobžalovaným. Není-li přijetí úplatku předmětem nynějšího řízení, nelze se zabývatí otázkou, zda je v něm spatřovati kárný čin. Neprávem vytýká odvolání kárnému nálezu také vnitřní rozpor, jež vidí v tom, že kárná rada praví, že svědecké důkazy neposkytují jasný obraz o průběhu srážky, ale přes to odvolatele odsoudila, protože obviněný prý Dr. G-e hanobil a tím zavládl příčinu ke rvačce. Oba výroky mohou vedle sebe obstáti, neboť, třebaže nelze získati jasný obraz o průběhu rvačky, mohla kárná rada přece nabýti přesvědčení o tom, že Dr. L. spíláním dal podnět ke rvačce. Že by kárná rada, jak odvolání vytýká, kladla zvláštní důraz na vyličení věci v časopise »F.«, nelze z jejího nálezu vyčísti. Na správnosti jejího názoru o slušnosti, s jakou se advokát musí zvláště i ke kolegům chovati, nemění nic okolnost, že se někteří kolegové proti obviněnému nebo vůbec mezi sebou snad také nechovají slušně. Není proto odvolání odůvodněno.

II. K odvolání (zároveň stížnosti) Dr. Kurta L-ho: Není podstatnou vadou řízení, že Dr. L-mu před kárným jednáním nebyla dána příležitost, by se vyjádřil o obvinění z jeho účasti na věci Dr. L-a a Dr. G-a, neboť v zákoně není předběžné slyšení předepsáno, třebaže je účelné a proto také obvyklé. Rovněž není podstatnou vadou řízení, že v usnesení kárné rady podle § 29 kárn. stat. není výslovně řečeno, že kárná

rada spatřuje v jednání Dr. L-ho přečin proti cti a vážnosti stavu, neboť, praví-li kárná rada, že je tu příčina ke kárnému jednání, dává tím jasně na jevo, že v jeho jednání onen přečin vidí. Posléze není vadou řízení, že kárná rada přihlížela přes odpor obviněného k pozměňujícímu návrhu komorního návladního. Nový, do kárného nálezu pojatý doslov obvinění je jen slohovým sestručením a logickým vytríbením původní úpravy téhož obvinění a nic se jím nezměnilo na totožnosti činů, jež kárná rada klade obviněnému za vinu. Mylný je právní názor odvolatelův, že v jeho jednání, jímž zasáhl do věci Dr. L-a a Dr. G-a, nelze spatřovati přečin proti cti a vážnosti stavu, protože k němu měl podle § 86 tr. ř. právo. Tímto předpisem by obviněný mohl nanejvýš ospravedlňovati, že učinil trestní udání, nikoli však i ostatní způsob svého vystupování v onom trestním řízení. Právě toto jeho další vystupování odůvodňuje plně výrok, že si obviněný počínal způsobem advokáta krajně nedůstojným, a nasvědčuje jasně dalšímu úsudku, že také již trestní oznámení učinil jen z oněch nedůstojných pohnutek, jimiž se řídil při dalším jednání. Ty doslovem § 86 tr. ř. ovšem ospravedlniti nelze. Pokus obviněného, dolíčiti, že trestní oznámení učinil, by se očistil z křivého podezření, že výstup mezi Dr. L-em a Dr. G-em oznámil advokátní komoře v dohodě s Dr. L-em a za úplatu, by Dr. L-ovi takto přes vyrovnání věci umožnil stíhání Dr. G-e, a že byl k dalšímu svému jednání donucen, protože Dr. G. prohlásil jeho udání za výmysly, že zřejmě liché, neboť jednak nelze si do-
bře domysleti, jak by ono trestní oznámení mohlo míti obviněným prý kýžený výsledek, mimo to nelze z trestních spisů seznati, že obviněný v řízení o svém oznámení něco podnikl, co by bylo jeho nyní tvrzenému úmyslu odpovídalo, a své podání se skutkovými a právními vývody učinil Dr. L. již 15. září 1927, kdežto Dr. G. mu vytýkal výmysly až 21. září 1927. Kárný soud proto nepochybil, když v jednání obviněného, jak je v kárném nálezu vylíčeno, seznal přečin proti cti a vážnosti stavu. Na správnosti jeho nálezu nemění nic okolnost, že nepřipustil důkaz svědky Dr. M-em, H-em a Felixem L-ym, neboť i kdyby byl Dr. M. nepotvrdil tvrzení Dr. G-e, že obviněný Dr. M-a na cti urazil, neměnilo by to nic na zavržitelnosti způsobu, jakým si obviněný proti Dr. G-ovi počínal, a bezpodstatnost svědectví Dr. H-e a Dr. Felixe L-ho plyne z řečené již skutečnosti, že z trestních spisů o odvolatelově oznámení nelze seznati nic, co by svědčilo o nyní tvrzeném podnětu k oznámení a jeho účelu.

Čís. 71 dis.

Pokud jde jen o poškození cti a vážnosti stavu, nikoliv též o porušení povinností povolání, učinil-li koncipient podle zvláštní úmluvy šefa advokátní kanceláře hospodářsky odvislým (dával mu za vedení kanceláře měsíční plat), lákal plné moci od jeho klientů a reklamně využíval tabulky se jménem zemřelého advokáta; pokud jde o ten i onen přečin, požadoval-li od klienta, jemuž onen šéf palmární účet odpustil, jeho zaplacení jako vlastního účtu a odepřel-li svému bývalému šefovi vydati spisy, týkající se jeho vlastních klientů.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Ds II 2/28.)